

— На драго сърце, татко мой —
ей пладне че мина,
клонѣ да мръкне, а звѣзда
не виждамъ ни една.

Бащата метна погледъ тамъ
и грабна снопъ дърва.
— На работа! — Съ фенеръ въ ржка,
тя кимна му съ глава . . .

И, сѣкашъ пѣргава сѣрна,
изскокна тя безъ страхъ:
изподъ краката ѣ снѣгътъ
хвърчеше като прахъ.

Ала прибѣрза бурята,
та свари я на пжтъ;
и — хълмъ слѣдъ хълмъ . . . но никога
не стигна тя градътъ . . .

Горкитѣ ѣ родители —
тѣ цѣла нощъ съсъ плачъ
крѣстосваха, зовѣха я —
ни диря за водачъ!

На хълмъ се спрѣха призори:
степъ стели се напрѣдъ —
едва се мѣрка дървенъ мостъ,
потъналъ въ снѣгъ и ледъ.

— О, на небето, шепнатъ тѣ,
ний ще се видимъ пакъ! . . .
— Ахъ! — взрѣ се майката въ снѣга —
това е нейний кракъ!